

trol paa en saadan Maade, at først og fremmest deres Medlemmer, og ogsaa de udenfor, kunde have fuldt begrundet Tillid til dem. Der henvises til, at mange af de paaagjældende Sygekassers Bestyrelser vare fuldstændig ude af Stand — og det gjælder maaste den Dag i Dag — til virkelig at opgjøre den finantstille Status; thi den beror jo paa, at man er i Stand til at opgjøre en Sandsynlighedsberegning over Fremtiden, at man har et nøie Kjendskab til Sygeligheden i de forskjellige Aldre, paa en stor Mængde statistiske Data og paa hele den Forsikringsberegning, som er et helt Studium, og som ikke er let tilgængelig for de Børgmænd, der dog som oftest bestyre Sygekasserne. Det, som derfor Arbejderkommissionen pegede paa som det Væsentlige, var at skaffe Sikkerhed for, at enhver Sygekasse var saaledes funderet, stod paa en saadan Basis, at den virkelig kunde til enhver Tid fuldt ud opfylde sine Forpligtelser, og at Medlemmerne ikke bleve skuffede ved Aar efter Aar at gjøre Indstud i den og da, naar de selv bleve syge, at gaa glip af Hjælpen, fordi Kassen var ude af Stand til at yde Mere. Det er ret interessant at se, at Arbejderkommissionen i sin Helhed kun krævede denne Anerkjendelse for Sygekasserne og den dermed sammenhængende Prøvelse af deres Status samt forskellige Begunstigelser, som nu ogsaa findes optagne i det foreliggende Lovforslag, men at der aldeles ikke dengang var tænkt paa noget pekuniært Tilskud fra det Offentlige, hverken Staten eller Kommunen. Der var kun eet Medlem af Mindretallet, den nu afdøde Jyskiss Krebs, som bristede sig til subsidært at foreslaa, at Kommunen skulde betale en Del af Lægehonoraret; men de Gode eller Begunstigelser, som man ellers vilde tilsige de anerkjendte Sygekasser, indskrænkedes til dels den Fribefordring, som ogsaa foreslaas her i Lovforslaget, eller i alt Fald omtrent paa lignende Maade, dels Medsættelse for Indlægning i Hospitaler, Sygehuse og deslige, og endelig, at naar en Sygekasse havde ydet Hjælp i 13 Uger og Sygdommen varede længere, skulde Kommunerne give en tilsvarende Hjælp lige saa lang Tid, som Sygekassen havde givet, hvorved jeg skal bemærke, at dette i Virkeligheden var et meget lille Tilskud, der krævedes af Kommunerne. Thi Statistiken viser, at kun omtrent $2\frac{1}{2}$ pCt. af de Syge ere syge i længere Tid end 13 Uger, og derhos maa det vel yderligere siges, at de fleste af disse ere saaledes situerede, at naar Sygekassen slipper dem, blev Kommunen alligevel nødt til at tage sig af dem og yde dem

Hjælp, saa at det pekuniære Offer, der forlangtes af Kommunerne, vist var overmaade begrændset. Jeg tror derfor, man tør sige, at det foreliggende Lovforslag udviser et betydeligt Fremskridt i Retning af, hvad det Offentlige skylder Sygekasserne, naar man nu er kommet til et ret betydeligt Tilskud af det Offentlige til dem, et Tilskud, som ganske vist den ærede sidste Taler (Hørdum) fandt i høj Grad utilstrækkeligt, men som i sig selv ingenlunde er saa ubetydeligt, og som i hvert Tilfælde gaar langt ud over, hvad man for blot 10—12 Aar siden kunde tænke sig Muligheden af.

Overfor det foreliggende Lovforslag vil jeg være tilbøielig til at beklage, at man nu saa ganske har slaaet Anerkjendelsen af Sygekasserne sammen med Understøttelsen af dem, saa at en anerkjendt Sygekasse eo ipso bliver en af det Offentlige understøttet Sygekasse. Jeg kunde ønske, at man var gaaet til ogsaa at opstille anerkjendte Sygekasser, som ikke fik Understøttelse af det Offentlige. Thi det, at man kun giver enhver anerkjendt Sygekasse Hjælp af det Offentlige, fører paa den anden Side til, at man maa opstille visse Begrændsninger for, hvem der kan blive Medlem af Sygekassen, medens der hidtil var det Gode, at der ingen Begrændsning var i den Henseende, og at altsaa Enhver, som vilde, kunde blive Medlem deraf. Det vil ikke blive Tilfældet med Sygekasserne nu. Det forekommer mig, at man paa det Punkt er gaaet for vidt. Lovforslagets § 4 siger, hvem der kan være Medlemmer af anerkjendte Sygekasser. Sygekasserne have indtil nu optaget Medlemmer, som ikke falde ind under de Kategorier, som nævnes i Paragrafen. De bestaaende Kasser, om hvilke dette gjælder, kunne for Fremtiden vel faae Anerkjendelse, men de ville ikke kunne faae noget Tilskud beregnet for disse Medlemmer. Det forekommer mig, at der ikke er nogen Grund til at indskrænke dette til de Sygekasser, som allerede tidligere have optaget saadanne Medlemmer, men at man bør sige, at man ogsaa kan tillade dem fremtidig at optage Medlemmer, som ere saaledes stillede, men at man ikke finder Anledning for det Offentlige til at give noget Tilskud for deres Vedkommende. Det har dog for saadanne Folk Betydning at sikkre sig i en Sygekasse, hvorfra de efter Lovforslaget ville være ubelukkede. Følgen heraf er som sagt den, at man i § 4 har maattet opstille bestemte Regler om, hvem der overhovedet kan være Medlemmer af anerkjendte Sygekasser. Disse Regler ere nu ifølge Forholdets Natur holdte noget ubestemt og vagt, idet der nævnes endel forskellige Klas-